

STHLM

DEBUT

STHLM DEBUT är ett samarbete mellan tre parter; Filmregion Stockholm-Mälardalen, Film Stockholm/Filmbasen och Stockholms Filmfestival. Huvudfinansiär är Stockholms läns landsting.

Stödet från STHLM Debut innebär: utvecklingsstöd, möten i grupp och individuellt, skräddarsydda workshops och exklusiva möten med internationella branschpersoner, samt synliggörande under Stockholms filmfestival genom t. ex. work in progress.

STHLM DEBUT

VI BAD JOURNALISTEN CHRISTINA HÖGLUND SAMTALA MED FILMARNÅ BAKOM DE NIO PROJEKT SOM HITTILLS INGÅR I STHLM DEBUT.

Hon fick möta nio väldigt olika projekt, både fiktion och dokumentär. Afghanska flyktingar, kaxiga tioåriga tjejer, arbetslöshet, Stockholm just nu, troll, Förvaret, barnhemsbarn och ett imaginärt Chile. Ett har de gemensamt – de ingår alla i STHLM Debut. I intervjuerna får vi insyn i filmarnas engagemang, drivkrafter, övertygelser och praktiska slit.

Vi representerar de tre organisationer som 2012 bestämde oss för att skapa ett gemensamt projekt för att stå bakom regionens långfilmsdebutanter och stötta med ordentliga utvecklingsstöd, nätverk, coaching, workshops. Intervjuerna i den här skriften ger oss ett kvitto på att vi är rätt ute. Som filmaren Erik Green Petersson uttrycker det:

– Annars befinner vi filmare oss nästan alltid i en konkurrenssituation till varandra. Men det här samarbetet har varit något helt annat. Och i just det här steget, från kortfilm till långfilm, tror jag det är extra viktigt.

Eller Angela Bravo som säger att hon har värdesatt att dela erfarenheter och processer med de andra i gruppen. Att inte känna sig så ensam i filmarbetet.

ANNE-MARIE SÖHRMAN FERME LIN
Film Stockholm/Filmbasen

BEATA MANNHEIMER
Filmregion Stockholm-Mälardalen

JASMINE WIGARTZ-GÖTHMAN
Stockholms filmfestival

ELDALEK

– I MIN SLÄKT ÄR DET MÅNGA SOM HACKAT MALM I MÖRKA GRUVGÅNGAR OCH BYGGT KOLMILOR I BERGSLAGSSKOGARNA.

Jag har velat göra den här filmen långt innan jag började jobba med film. De här är historierna jag har vuxit upp med, säger Johanna Ställberg, som regisserar Eldalek, ett storslaget folklöre-fantasy-drama som bottnar i det som Bergslagen var för den nya tiden; en vaggla till det moderna med industrialismens födelse.

Då, på 1800-talet, precis som nu, var rädslan för det vi inte kände till mylla för den mänskliga grymheten. På den tiden i egen-skap av troll, ibland även av djävulen. Eldalek är en kärleks- och äventyrshistoria där utan-förskap och rädsla för det okända står i vägen för kärleken. När trollet Jormill möter gruvägarsonen Arne utmanar de varandra genom sina totalt olika sätt att tänka och leva. Det blir också en del av deras heta attraktion. Deras bakgrunder och liv skiljer sig mycket åt och den stora frågan är om passio-

nen räcker till för att överbrygga olikheterna. Men Eldalek handlar om troll i dubbel bemärkelse.

– Ja, nu efter valet känns det högst relevant att ta och titta lite närmare på trollen. Hjärmspöken som får människor som talar ett annat språk och kommer från en annan kultur att klumpas ihop till en enda stor fara istället för att ses som de olika individer de är, säger Johanna.

Varelserna från vår folktro försvann ur vårt omedelbara medvetande när vi kunde tända en glödlampa hemma och inse att det var en buske och inte ett troll som stod där ute i mörkret. Men hur kommer framtidsmänniskan att se på oss? Vilka troll trodde vi på? Var det fel att vi satte folk i fångelse istället för att ge dem vård? Att vi tog så allvarligt på otrohet? Vår tids rasism, kvinnofientlighet, miljöpolitik, eller hur vi behandlade våra djur?

Eldalek är en kärlekshistoria som utspelar sig i ett hårt, dömande och lutherskt samhälle. De små andningshål man får från det hårda livet är guld värda. En dans bort i vägen eller en kväll på logen.

– Även om historierna härrör från mitten av 1800-talet kommer jag att förhålla mig fritt till tiden när det kommer till mode, kläder, musik, dans och även till viss del; språk. Jag vill att moderna människor – med de referenser vi har – ska kunna spegla sig i Jorin och Arne, komma så nära dem som möjligt. Sofia Coppolas Marie Antoinette är en av många inspirationskällor.

När Johanna Stållberg breder ut texten om vita YSLmanschetter på kvinnliga blusar, om street-influenser i koreografin; ja, överhuvudtaget brinnande dans till extatisk musik; då inser man att det inte växer någon mossa på Näcken, trollen och huldran.

– För några år sedan associerade folk troll och väsen till barnfilm. Vi har märkt en stor skillnad när vi berättar om Eldalek idag. Nu ifrågasätts inte målgruppen – unga vuxna – längre. Det kan möjligen ha en hel del att göra med serier som Game of Thrones, säger en av Eldaleks två producenter; Cecilia Forsberg Becker.

Johanna har regisserat och skrivit manus i över femton år, mest har det blivit humor och TV-produktioner men också novellfilmen Maskeraden, som liksom Eldalek handlar om utanförskap, fast i den egna familjen. Med självförtroendet i regi från den filmen; inte minst konsten att manövrera en massa musicerande och dansande människor, går hon nu loss i research kring hur man bygger en kolmila eller hur vår moderna Näcken egentligen ska se ut och låta. "Since I'm a nerd", säger Johanna och ler stort. Det fina med att befinna sig i en fantasyvärld är ju också att inga begränsningar finns.

– Ja, förutom de man sätter upp för sig själv, då.

Fortfarande utvecklar Johanna, producenterna Cecilia Forsberg Becker och Bonnie Skoog Feeney manus och karaktärer, inom en snar framtid också tillsammans med handplockade konceptutvecklare. För själva filmen är sedan förhoppningsvis bara början på ett helt nytt universum som de tänker befolka, många år framöver. På många plattformar. Skapa musik. Skapa spel. Alla diskussioner verkar röra sig kring när och hur. Och inte om.

En pilot; det var det första de gjorde med stödet och pengarna från STHLM Debut.

– Det var viktigt att förtydliga vår vision, inte minst just för att det är fantasy. Eftersom det verkligen är en annan värld man går in i. Cecilia vill också slå ett slag för "hur mycket man egentligen får med sig från ett talangutvecklingsprogram som detta".

– De är få instanser som stöder projekt i ett tidigt skede och det är sannerligen en brist annars. Vi har tacksamt tagit emot allt vi kan få. Mentor och manuscoachning, det har varit en hel massa kvalitativ hjälp. Alla de tre projekten i vår omgång känns otroligt mycket mer vässade nu. Johanna Stållberg instämmer:

– Trots att de är väldigt olika – socialrealism, sysselsättningsproblematik och äventyr i fantasygenren – har vi ändå hittat stöttning i varandra. Själva fick hon ögonen på annonsen om STHLM Debut när hon just ställt sig frågan hur hon någonsin skulle lyckas ta sig tid att jobba helhjärtat med Eldalek. Nu ser hon fram emot att kunna koncentrera sig på manus och regi, och om allt går enligt planerna sker inspelningsstart 2016. Det första avstampet i ett nytt universum.

JOHANNA STÅLLBERG,

regissör och manusförfattare, med över femton års erfarenhet av ett varierat arbete inom film, radio och tv. Hon har jobbat med allt från humor och dokumentär till drama och klassisk studio-tv. Framst som regissör, manusförfattare men även som producent, skådespelare, fotograf och klippare.

BONNIE SKOOG FEENEY

är producent på Filmance International där hon varit anställd sedan sin examen från Dramatiska Institutet 2010. Hon har producerat tre långfilmer i regi av Andreas Öhman, "I RYMDEN FINNS INGA KÄNSLOR", "BITCHKRAM" och "ODÖDLIGA" som har premiär våren 2015.

CECILIA FORSBERG BECKER

är utbildad i New York och på Dramatiska Institutets producentutbildning. Hon har producerat och linjeproducerat kort-, lång- och dokumentärfilmer runt om i världen. Sedan 2010 arbetar hon som producent på produktionsbolaget StellaNova Film AB med flertal filmer och TV-serier i utveckling, samt som biträdande producent på filmer såsom MONICA Z och MICKE & VERONICA.

HUMAN RESOURCES

– JAG VILLE HELLRE VARA EN STEN ÄN EN MÄNNISKA, OCH OM JAG MÅDDE BÄTTRE SÅ VILLE JAG VARA EN HUND.

Så säger Eva om den period hon var arbetslös. Hon är en av skådespelarna som Elisabeth Marjanović Cronvall arbetat tillsammans med i researchen till *Human Resources*; filmen som inte bara försöker bena ut varför det är viktigt för samhället att vi arbetar, utan också om det är viktigt för oss, var och en. Är sysselsättning värt allt, till varje pris? Hur handskas samhället med människors liv?

Elisabeth och producenten Marta Dauliutė har träffat unga som ingen väntar på, sjuk-skrivna som vill komma tillbaka till ett jobb, människor som kommer till Sverige och bara kan drömma om ett arbete. Och de som plötsligt blivit avskedade tre år innan pensionen.

– Allt detta prat om sysselsättning, säger Elisabeth. Finns det jobb? Om det inte finns,

vad gör då dessa människor på Arbetsförmedlingen egentligen? Alla brottas med funderingar som "Hur kan jag marknadsföra mig mer effektivt?", "Vad är mitt JAG AB?" Och ett helt spann av frågor, från om man kan betala nästa hyra till vad som är meningen med livet. Livsvillkoren, för inte minst den unga generationen, blir tuffare och tuffare i hela Europa. Det är mot den bakgrunden som vi utvecklar den här filmen. Den handlar om brustna förhoppningar: att allt det du planerat för, och den framtid du drömt om, den kommer inte att bli av. Det är tider då folk har en Iphone men inte kan betala sina hyra.

Arbetslöshetsfrågan har dessutom ställts i hårt perspektiv när Elisabeth och Marta det senaste året filmat intensivt i Grekland. Från början åkte de dit för att se hur krisen i Europa ser ut. Det mynnade ut i ett försök att förstöra vissa mediabilder. Kortfilmen som de nu

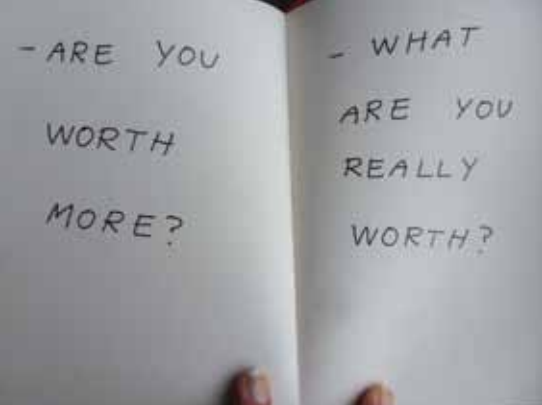

BILD: Iris Smeds

håller på att klippa; *Överlevnadsguide för européer*, är ett samarbete med författaren Kajsa Ekis Ekman som frågar: "Om det inte finns någon kris i Sverige, varför växer då arbetslöshet och fascism?"

Apropå samhällets ansvar filkar Marta in ett gammalt sovjetiskt arbetarskämt: "De låtsas betala oss, och vi låtsas jobba". Idag skulle vi i Sverige, med tanke på alla jobbcoacher och antalet långtidsarbetslösa kunna travestera: "De låtsas skapa jobb, och vi låtsas söka jobben".

Inför *Human Resources* förbereder Marta och Elisabeth genom sin konstnärliga distributionsplattform "Last Project" också ett större researchprojekt; "Resources for Humans" – ett format för att diskutera arbete och självförverkligande med unga vuxna, som bland annat kommer att bestå av workshoppar för sista årets gymnasieelever från

olika typer av utbildningar. Projekt som alltså bara är startskottet på ett långt undersökande i vad sysselsättning betyder. Och nästan som en blinkning, så kommer efter förra filmen *Second Class*, också TV-serien "Good Life TV; om livskvalitet i post-välfärdsEuropa".

De rollbesätter innan jul bland människor som är arbetslösa och manuset till *Human Resources* kommer till viss del att baseras på dessa personers erfarenheter. Filmens utmaning ligger nu i att inte fastna i enskilda människor livsdramer, "göra en Gott & Bladat", utan använda erfarenheterna till ett större bygge.

De är tacksamma över att STHLM Debut "med sin modigt betydande stödsumma tidigt i processen" har fungerat som ett viktigt skydd för den konstnärliga integriteten.

– Istället för att tvingas hitta på och konstruera, har vi haft en möjlighet till djupare undersökning. Vi hinner tänka färdigt. Och hinner lyssna på en hel massa erfarenheter – så vi vet vad vi

bäst behöver fokusera på. Och just eftersom pengarna är en ordentlig summa så blir de viktiga. Det ger en signal till en själv – och kanske andra – att nu vågar man satsa. Många gånger är ju utvecklingsbidrag så små summor, som du inte kan använda till att utforska något på riktigt. Eller riktigt systematiskt.

Det finns annat som varit bra med STHLM Debut också. Marta nämner hjälpen de fick av Paul Tyler att visualisera filmen, som exempel på riktad verksamhet. För varje film söker sin form.

Om man stilla undrar hur de orkar göra ännu en "tung" film efter *Second Class* – först arbetsmarknadspolitik och svartlöner, nu långtidsarbetslöshet – är de båda eniga. Elisabeth säger att hon inte vill syssla med något annat än det som berör henne, här och nu. Marta håller med.

– Alltså, jag får ingen energi av att berätta berättelser för att delta i en bransch. Det här är något reellt man orkar intressera sig för i fyra år.

ELISABETH MARJAN- OVIĆ CRONVALL

Född i Huddinge, filmregissör och producent med kandidatexamen från Filmhögskolan, GU (2008). Hon driver filmproduktionsbolaget MDEMC tillsammans med Marta Dauliūtė. Deras film *SECOND CLASS* hade internationell premiär på Hot Docs, Toronto (2013). Tillsammans driver de även distributionsplattformen "Last Project" tillsammans med konsturator Viktorija Sialyte. Elisabeth regisserade kortfilmen *INTE PANIK* som bl.a. var Guldbaggenominerad (2011).

MARTA DAULIŪTĖ

regissör och producent, född i Litauen, med examen från Filmhögskolan (2008). Driver produktionsbolaget MDEMC tillsammans med Elisabeth Marjanović Cronvall. Deras långfilmsdokumentär *SECOND CLASS* hade internationell premiär på Hot Docs i Toronto (2013). Tillsammans med konsturator Viktorija Sialyte har de även distributionsplattformen "Last Project". Marta producerade kortfilmen *INTE PANIK* som bl.a. var Guldbaggenominerad (2011). Hon delar även ordförandeskap i Oberoende Filmars Förbund.

FOTO: Claudia Fried

VI MOT VÄRLDEN

– JAG VILL GÖRA EN AV DE MEST DRAMATISKA, DRABBANDE FILMERNÄ I SVENSK FILMHISTORIA. OCH EN FILM SOM DESSUTOM ÄR UNDERHÅLLANDE.

Det är svårt att ta de där stora orden i sin mun, men Jesper Klevenås har tränat på att våga länge nu. Han gjorde den prisade kortfilmen *Anja*, som handlar om hans egen ungdomskärlek, hon som kom från en sorglig bakgrund och som sveks av alla. Och sedan *Ett tyst barn*, utvald till Director's Fortnight i Cannes 2010.

Nu förbereder Jesper *Vi mot världen* – en berättelse om två killar på ett ungdomshem, som utvecklas till en roadmovie då de tvingas dra därifrån. Sitt sociala patos har han från uppväxten, ja, redan från minnet av morfar. Han var torpare, men lyckades få läsa på folkhögskola så att han kunde bli skolvaktmästare. Senare blev han slöjdlärare och när han pensionerats läste han in 400 poäng på universitetet. Men just som han skulle skriva sin doktorsavhandling blev han dement.

Morfar hade tänkt skriva om "takebarn", som de kallades i folkmun. De som inte hade fungerande föräldrar eller vars enda "brott" var att deras mödrar var ensamstående; barnen som auktionerades ut till lägstbjudande. Morfar mindes dem från sin skoltid och hans berättelser om takebarnen har satt sig i Jesper.

I Alingsås där Jesper växte upp, fanns ett barnhem från den gamla tiden. Den sortens hem som senare kom att dyka upp i *Uppdrag Granskning*, det hade varit tuffa tag under många år.

– Jag kände de där killarna rätt väl. Spelade hockey ihop med några. Och en av de två killarna i min film är direkt inspirerad av en gammal kamrat. Han var en sådan som ingen riktigt orkade umgås med. Så han

drogs in i skinnskallegänget istället. Den enda grupp han fick plats i.

Jesper Klevenås fortsätter alltså sin röda tråd; att synliggöra de utsatta; de som inte är så lätta att tycka om. Barn som svikits, inte bara av familjen, utan av hela samhället.

– Det handlar också om en gudomlig orättvisa. Varför föds någon med en psykotisk mamma? En alkoholiserad, dysfunktionell pappa? Det finns unga svenska killar som känner sig ordentligt nedtryckta. Och tittar man på valresultatet så inser man hur känsligt det är. Det skapas ett olyckligt samhälle av att förtryckta grupper ställs emot varandra.

Men Jesper vill inte göra "tråkig, dystert socialrealism". Jo, det är tungt, men det måste

också vara underhållande. Fyllt av energi. Visuellt poetiskt, trots allt det svarta. Och den yngste killen är farlig och knepig, men rolig och gränslös.

STHLM Debut har inneburit att Jesper fått ro att utveckla manus; "pengarna man får är pengar som är svåra att få annars; för just den där perioden mellan manusstöd och produktionsstöd. Och han har hittat "en fantastisk kille till huvudrollen".

Men kanske viktigast av allt var att Paul Fraser var en av dem som bjudits in till STHLM Debuts skraddarsyddas workshops. Det visade sig att han gjort ett tiotal filmer med sin barndomsvän Shane Meadows som regisserat *This is England*, just en av de filmer som inspirerat Jesper Klevenås när han utvecklat *Vi mot världen*.

FOTO: Jesper Klevenås

– Den manusutveckling Paul bidragit med har varit väldigt värdefull; säger Jesper. *This is England* har just den där energin som är nödvändig när man gör en film på det här temat och det var därför den var en tidig, självklar referens. Så när Paul dök upp var han en enorm hjälp för mig och filmen.

Nu står han mellan tanken på lågbudget – för att få filmen gjord redan i sommar; "jag har jobbat på den så länge och är sugen på att äntligen komma till skott", eller att våga vänta lite till; vänta in fler finansierare. Nålsögat är minimalt i nuläget, med fyra satsade långfilmer per år från Filminstitutets sida. Och en film om två vita värstingar är kanske inte det som prioriteras först, just nu.

Jesper Klevenås är luttrad. Han vet att det är många som bankar på porten. Men han har fått luft under vingarna med STHLM Debut. Och det är sant, det han säger:

– Om vi tror att en film behöver kosta tolv miljoner eller mer, då måste vi som gör film kanske tänka om. Annars kommer det bara göras film på bästsäljare och satsas på stensäkra kort.

JESPER KLEVENÅS

är manusförfattare och regissör. Han har bl. a. arbetat som filmfotograf på Roy Anderssons

SÅNGER FRÅN ANDRA VÅNINGEN. Hans kortfilmer har rönt uppmärksamhet och prisats både i Sverige och internationellt. ETT TYST BARN premiärvisades i Directors Fortnight i Cannes (2010) och MÄNNISKORNA nominerades till Startsladden på Göteborg Filmfestival (2007).

ANNA K

FÖR ATT SLÅ IHJÄL TRISTESSEN I SIN HÄNDELSE-
LÖSA HEMORT DRAR ANNA K:S GÅNG RUNT OCH
ROAR SIG MED ATT UTFÖRA DIVERSE SPRATT;
SOM ATT BUSRINGA, SKRIVA FALSKA KÄRLEKS-
BREV OCH PALLA ÄPPLEN.

Alla de fem Annorna utvecklas snabbt till utmärkta lögnare och lyckas alltid komma undan genom att spela totalt oskyldiga. Men när Anna K:s hund Molly blir påkörd av en smitare, så pass illa att hon måste avlivas, då växlar leken till blodigt allvar. Anna K och hennes gäng planerar att spåra "mördaren" för att kunna utföra sin gruvligaste hämnd, men hamnar allt djupare i ett nät av egna lögner. Leken blir till allvar. Och det visar sig att det vackra i själva verket kan vara det fula.

– Ja, egentligen är det nog lögnen vi vill berätta om, utan att för den skull moralisera. Att komma med pekpinna är det sista vi vill göra. Vuxna håller sig ju inte till sanningen alltid, så varför ska barn göra det? Men hur långt kan man dra lögnen? Och vad händer när man hämnas? Risken är ju att man förlorar

alla dem man älskar, säger Sanna Lenken som ska regissera *Anna K*.

STHLM Debut ger henne, och manusförfattaren Josefin Johansson pengar, tid och respit att utveckla och omarbota filmen, sedan korthuset av finansiering plötsligt föll ihop för ett år sedan och de var tvungna att börja på ny kula för att söka pengar på nytt. Både Sanna och producenten Gila Bergqvist Ulfung har sedan dess varit strängt upptagna med andra projekt; Gila tittar just på slutklippet av *Unga Sophie Bell* och Sanna har precis filmat sista kompletteringarna till det som nu kommer att bli hennes långfilmsdebut, *Lilla system*, om medberoende när man har en storasyster med ätstörning. Men i januari kan hon koncentrera sig på *Anna K* – som inte helt omöjligt kan byta

namn till Maja K eller Alice K eller något annat av de vanligaste namnen; de som det finns fem av i varje klass.

– Ja, fast vi gillar Kafka-blinkningen; Josefin och jag. Vi kom på den här idén tillsammans, och letade upp våra gamla dagböcker från mellanstadiet. När man läser dem blir ju allt väldigt tydligt, svart på vitt, hur det var, där i tolvårsåldern. Också det lilla faktum att man blev uppkallad efter första bokstaven i efternamnet.

Hon säger att *Anna K* ska vara fylld av precis samma starka känslor som man själv känner när man växer upp. Sorgsen som ingen annan när ens hund dör, upphetsad och utan pardon när "mördaren" ska letas upp och få sin hämnd, extremt kul och galen när Annorna blåser folk runt om.

Sannas och Josefins tonår utspelade sig på

90-talet, men i filmen vill de skapa ett "helt eget universum". Att blanda olika tidsmarkörer eller ta in detaljer som telefonkiosker till exempel, gör att *Anna K* kan hitta sin egen ton och tid.

– Jag försöker sträva mot den, tidlösheten, nästan i allt jag gör, säger Sanna Lenken, apropå det där med att bygga en "förhöjd" känsla. Den finns i en egen verklighet. Som i *Welcome to the Doll House*. Tiden är oviktig i en egen bubbla. Men *This is England* är snarare en riktig referens till hur historien kommer att berättas. Råare. Punkigare. Och den eftersträvansvärda upphöjda känslan är också utmaningen:

–Tidigare har jag mest gjort realism. Så jag måste försöka hitta en perfekt ton i spelet där jag fortfarande kan beröra trots att det är upphöjt. Det är det absolut svåraste. Alla i filmen har

FOTO: Erik Persson

onekligen såregna personligheter. Fast jag har tidigare jobbat med ungdomar och barn rätt mycket, så just den utmaningen vet jag redan vad den innebär i form av en ständig ångslan att de ska bli sjuka och förtrötta.

När Josefin Johansson och Sanna Lenken skriver är det viktigt att det är tjejerna själva som sätter sig i en situation och inte är offer för omständigheterna. Och att historien kretsar kring något annat än killar.

– Dessutom görs det nästan aldrig art house för barn. Allt är oftast kategoriserat under familjefilm som ska tilltala alla. Med slätstrukhet till följd.

Gila Bergqvist Ulfung är glad över att STHLM Debut tar in både regissör och producent i de projekt man bestämmer sig för att utveckla. Som tidigare barnfilmskonsulent vet hon också att det är en svår målgrupp att söka filmpengar till; mellanstadiebarnen.

– Men ofta blir jag förvånad över att så många manus saknar edge och personlig touch – inget vågar sticka ut. Om jag hade varit ung idag hade jag älskat *Anna K*, med dess mix av kick ass och magkramande rådsla.

GILA BERGQVIST ULFUNG

är producent. Hon gick producentutbildningen på Dramatiska Institutet under 1990-talet och hade innan dess jobbat som programledare och producent på SVT. Arbetade som barnfilmskonsulent på SFI under (2002-2005), Driver sedan 1999 independentbolaget Breidablick Film och är just nu aktuell som producent för Amanda Adolfssons långfilmsdebut UNGA SOPHIE BELL som har världspremiär på Stockholms Filmfestival.

SANNA LENKEN

är regissör och manusförfattare. Hon har gått på Dramatiska Institutets filmregiprogram. Efter utbildningen har hon regisserat novellfilmen YOGHURT (2009) och ungdomsserien DUBBELLIV i två säsonger för SVT (2009/2012), 2013 regisserade hon kortfilmen ÅTA LUNCH som Guldbaggenominerades (2014) och visades på Berlin och Tribeca filmfestival. Hon håller just nu på att klippa sin första långfilm LILLA SYSTER producerad av Annika Rogell.

FOTO SANNA LENKEN: Sara Moritz

FÖRVARET

– VI FILMADE I TRE MÅNADER. MEN DET HAR TAGIT OSS NÄRMARE TRE ÅR ATT FÖRSTÅ VAD VI HAR VARIT MED OM.

Förmodligen kommer vi fortsätta bearbeta det hela livet. De relationer vi fick där fortsätter och blir starkare ju längre tiden går. Men det tar tid att förstå alla lager på en plats präglad av förlust, rädsla och misstro.

Anna Persson, som tillsammans med Shaon Chakraborty regisserar *Förvaret*; säger att tiden där – ja, migrationsverkets låsta enhet heter faktiskt så: förvaret – har gjort att hon nu har en ny syn på nästan allt.

– Det har förändrat mig i grunden. Jag pallar till exempel inte med förenklingar. För ingenting är som man tror. På förvaret lever man i en motsägelse: som i ett fängelse för människor som inte begått något brott. Och detta på obestämd tid. I dygn, veckor, eller månader. Varje relation, föremål eller ord inne-

håller denna motsägelse. Vad är till exempel förvaret för ett ord? Samtidigt är det svårt att tala om förvaret utan att börja förenkla.

På förvaret i Flen fanns, när teamet filmade sommaren 2012, plats för ungefär 25 personer. De flesta har nekats asyl i Sverige och ska tvångsutvisas. Om migrationsverket eller polisen tror att någon kommer att gömma sig eller vägra lämna Sverige kan man fatta beslut om att frihetsberöva personen fram till utvisningen.

Det här är första gången någon har tillåtits skildra ett svenskt förvar inifrån; och det är inte ett tillstånd man får lättvindigt.

– Vi visade att vi inte skulle bryta mot sekretessen eller filma någon som sagt nej till att

vara med i bild. Ofta var det för känsligt att ens vistas i rummen med en kamera. Och det är inte konstigt att många är rädda. De har tillräckligt med problem utan en kamera eller frågor från oss. Livet är i kris. Och personalen har också redan mycket att hantera. Många berättar inte att de jobbar på förvaret, de är rädda för hot och att bli missförstådda.

Nej, det är förtroende genom tid som är enda vägen in i förvarets slutna korridorer. Anna och Shaon låter oss möta Aina – som är separerad från sin familj och dotter som väntar barn under de nio månader hon varit här – och Sami som hanterar sin frihet genom att analysera förtrycket. Han tycker synd om personalen som tvingas bli robotar, inte får vara människor. Kameran följer också Sophie och Solveig, som jobbar på förvaret. De kämpar med att balansera mellan rollen som tjänstemän och att få vara sig själva. Chefen tycker att de är för privata i sitt förhållningssätt.

Anna Persson säger att tiden med *Förvaret* har fått henne att tänka på att det som många värderar högst i livet; familj och mänskliga relationer eller ett arbete, allt det fråntas en här. "Vi behandlas så olika om vi har papper eller inte. Vissa människors minuter värderas i guld, medan andras tid tillåts

rinna bort. Relationer, arbeten, livsplaner raseras när man rycks från plats efter plats och låses in på obestämd tid". Filmen undersöker samtidigt vad upprätthållandet av nationsgränser gör med människor.

– Vi upplevde till exempel att personalen måste skapa gränserna inom sig själva när de måste hantera att å ena sidan komma nära människor; dela deras rädslor och drömmar, och samtidigt gå emot deras djupaste vilja i utförandet av sina arbetsuppgifter. En människa hamnar på förvaret genom sitt motstånd att återvända, personalens uppgift är ju i förlängningen att se till att ingen rymmer och att utvisningen blir av. Anna Weitz, som producerar *Förvaret*, tillägger:

– Förvaret kan ses som ett vakuum. Det man bryr sig om är det som händer innan och vad som sker efter. Men vi var intresserade av det tomrummet. Hur det upprätthålls, och av de strategier som människor har för att hantera frihet, ovisshet och godtycklighet.

Det är deras första långfilmsproduktion. Det gäller dem alla tre. STHLM Debut gav dem ett sammanhang och frigjorde tid och pengar att tillsammans med klipparen Kristin Grundström gå igenom det filmade materia-

let, minutiöst. Filmen, som beräknas bli klar 2015, är scenbaserad, fast dokumentär; många gånger är kameran flugan på väggen. Men för att det skulle fungera behövde Shaon, Anna och fotografen Erik Vallsten lära känna rutinerna och människorna så väl att de kunde förvänta sig vad som skulle hända. Eller ständigt vara beredda på det oförutsedda. Och aldrig någonsin riskera att en nyanländ person skulle behöva mötas av en filmkamera. Nu har de precis visat en råklippt version av filmen för de medverkande.

– Det är viktigt att veta att de vi filmat ställer upp på den verklighet vi visar. Att den känns sann för dem. Och viktigast; att försöka skildra och förstå den, men utan att utsätta någon för fara, säger Anna Weitz. Den andra Anna – Persson – fyller i:

– Det var så många lager av rädsla därinne. Så mycket vi – som besökare – försöker tolka och förstå. Det är verkligen den sista anhalten i Sverige, en plats med krossade drömmar. Hon hejdar sig lite, men säger sedan:

– Det är som att se någon sjunka. Du är där, men kan inte göra något på riktigt. Vi kan bara hålla fast vid idén att göra en film. En film som kanske kan göra skillnad i ett större perspektiv.

ANNA PERSSON är dokumentärfilmsregissör utbildad på Stockholms dramatiska högskola. Hon har tidigare bland annat regisserat *HANDLÄG-GAREN* (2011) och *CIRCULO VICIOSO* (2008) tillsammans med Brigitta Kontros som vann bästa korta dokumentär på Tempo dokumentärfestival.

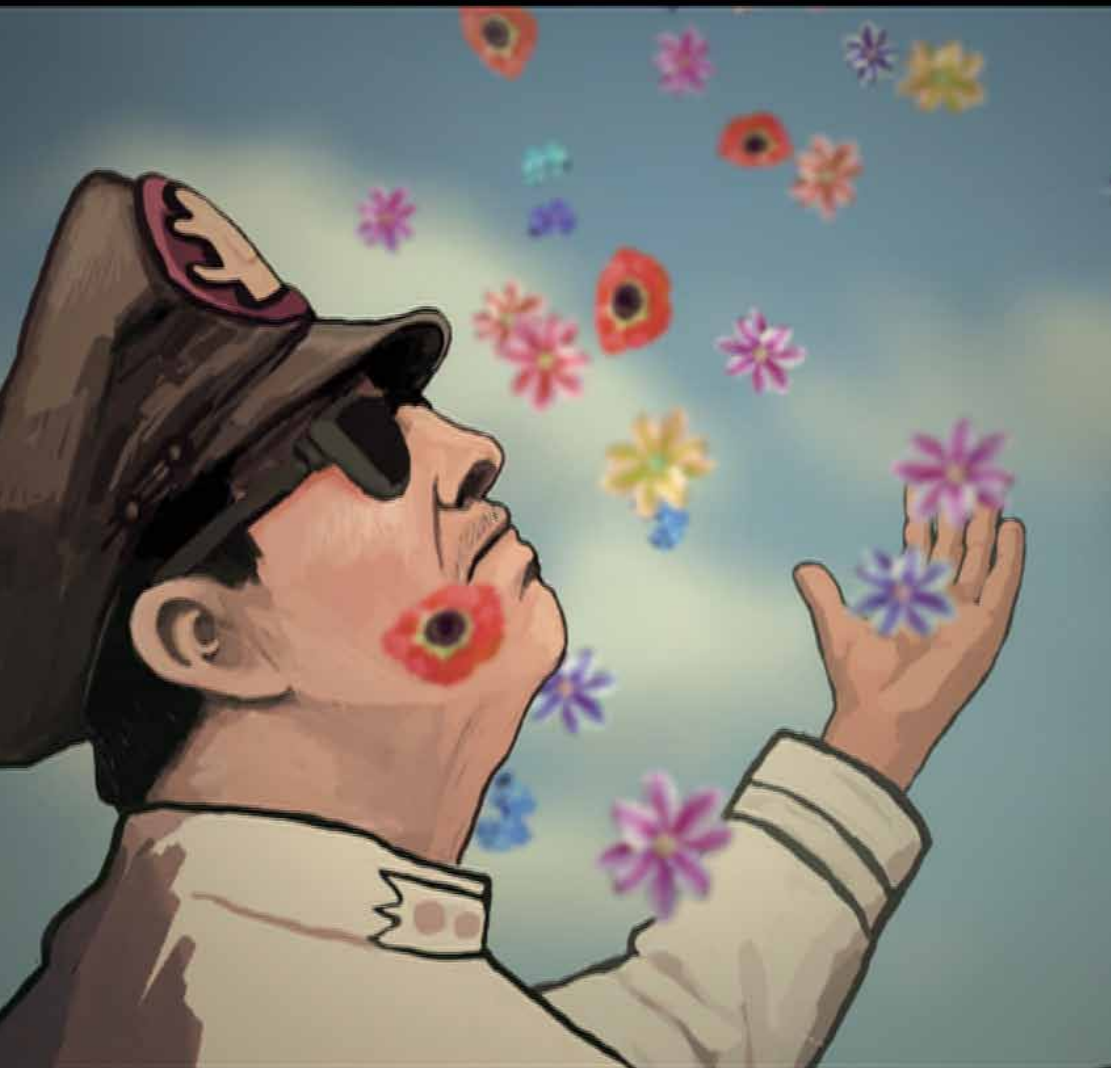

SHAON CHAKRABORTY har bakgrund inom fotografi och konst och debuterar som regissör för *Förvaret*. Utbildad på Nordens Fotoskola Biskops-Arnö. Hennes tidigare verk har ställts ut på bland annat Allmänna Galleriet, Galleri Kontrast, Triåfabriken och Fotomuseet Sundsvall.

ANNA WEITZ är dokumentärfilmsproducent verksam inom PåFILM Filmkollektiv och på Mantaray Film. Utbildad på Stockholms dramatiska högskola och EAVE. Har tidigare bl. a. producerat *DET VAR EN GÅNG PÅ RIKTIGT* (2010) som vann bästa dokumentär på Taiwan International Children's Film Festival.

FOTO ANNA PERSSON: Julia Stanislawska
FOTO: Claudia Fried

IMAGINARY COUNTRY

I ANGELA BRAVOS KOMMANDE FILM IMAGINARY COUNTRY ÄR GENERAL PINOCHET GESTALTAD SOM DARTH VADER.

Inte märkligt alls egentligen, när man vuxit upp under 80-talet och när hemlandet inte var möjligt att besöka. I Angelas värld var Chile lika närvarande, och samtidigt lika frånvarande, som Star Wars.

Projektet som från början hade arbetsnamnet *11 september*, handlade om statskuppen just detta datum, i Chile 1973. Vad den gjorde med människorna. Efter det att Angela träffade producenten Juan Libossart och de lyftes in i STHLM Debut har de fått tid att utveckla filmen till *Imaginary country*, som handlar om att hitta hem och göra upp med föräldrar som kommer från ett helt annat land.

Vad är politiska gränser? Var sitter vår identitet? Med filmen försöker Angela ta reda på

hur hennes Chile ser ut, det land som hon inte fick besöka som liten på grund av dikturen och som därför blev mytomspunnet. Och vad Chile betyder för henne idag.

Imaginary country blir en hybridfilm; filmat nutida material blandas med animation och arkivmaterial.

– Jag försöker verkligen tillåta mig själv att utforska estetiken och tematiken under den konstnärliga processen, och att den processen ska tillåtas få den tid den tar. Men det är självklart det som är svårast, att ta sig den friheten, svarar Angela Bravo på frågan vad som är största utmaningen med den här filmen. Det, och att i förlängningen försöka få till en samproduktion mellan Europa och Chile. Hon vill kunna förlägga tid i Sydamerika, ta in

den energin i filmen. Och arbeta med animationer på plats.

– De förstår historien i grunden. Och det är någonting stort i att kommunicera på samma språk.

Så, hon är glad över respiten (av tid) som det ger att vara med i STHLM Debut. Och hon har gillat att dela erfarenheter och processer med de andra i gruppen. Att inte känna sig så ensam i filmarbetet. Hennes nya pilot är mer "min blick, mer lekfull, färggladare, den vågar ha mer humor". Hon vågar ge en mer

nyanserad bild av statskuppen och vad den gjorde med människorna.

Angela Bravo pendlar mellan Berlin – Göteborg – och Stockholm. I Göteborg går hon en master på Filmhögskolan och slutför just den personliga dokumentären *Innanför*. I Berlin har hon bott periodvis de senaste sju åren och den kreativa bubblan där har blivit som ett annat mellanland. En ganska passande plats i arbetsprocessen kring identitet och rötter. Vi är många på jorden som inte lever där vi föddes, en del av dem bor i Berlin.

– Det är skönt att allt inte är så politiskt korrekt där. Det känns lite som det perfekta mellantinget mellan Sverige och Chile. Chile står för värmen, familjen, spontaniteten och ett annat tempo i Angelas liv. Sverige för grundtryggheten, där man vet hur allt funkar. Strukturen i livet.

Med Angelas komplexa bakgrund förstår man att hon vägrar det svart-vita. *Innanför* handlar om relationen till hennes far som satt frihetsberövad på livstid i Sverige. Hon har filmat, arbetat med och omformulerat filmen under sex års tid. Med det bagaget och med föräldrar som kom från motsatta klasser; mamma från den chilenska fascistoida överklassen, medan pappans familj var arbetarklass som stödde Allende, då är det inte konstigt att man föredrar att skildra gråzonerna. Och, säger Angela, "det finns inte bara en sanning kring den chilenska statskuppen".

– Jag har tillgång till både Pinochets barnbarn (som är filmare och bosatt i Chile) och Allendes livvakt, som bor i Sverige. Jag vill ta in alla i filmen. Intervjua både offer och förövre. Jag vill få in alla nyanserna. För en diktator kan också vara världens bästa morfar. Och en far kan vara en fantastisk far trots att han är frihetsberövad.

ANGELA BRAVO har studerat Fine Art på Kungliga Konst Högskolan i Stockholm och UdK i Berlin. Hon är idag verksam som regissör, producent och konstnär. Angela regidebuterade med den animerade dokumentären *ALLA VILL TILL HIMELEN* som nominerades till bästa barnfilm på BUFF och bästa kortfilm i NYICFF. Angela arbetat nu främst med en personlig dokumentär, *INNANFÖR*, som handlar om relationen till hennes far som satt frihetsberövad på livstid. Hon har även producerat *STENDUNGEN* av Rasmus Ramö Streith (2012) och nu producerar hon dokumentären *SVENSKARNA* av Manolo Diaz Rämö.

JUAN PABLO LIBOSSART är en filmproducent skolad i Argentina samt i Europa. Han gick Media Business School's Master of European Audiovisual Management (MEGA) (2010) och European Producers Workshop (EAVE) (2013). Efter att ha arbetat som producent på Atmo i tre år (där han producerade två fiktioner: *ICE ICE BABY* av Charlotta Miller och C. Rodríguez *NIGHTFALL IN INDIA*, som samproducent) är han nu på Fasad, där han producerar Erik Gandinis nästkommande dokumentärer *LOST IN PERFECTION* och *COSMOPOLITANISM* samt Angela Bravos hybridfilm *IMAGINARY COUNTRY*. Juan har även producerat *ACCIDENTES GLORIOSOS* och producerar för närvarande *DEAR DIRECTOR*, båda filmer av Marcus Lindeen.

BARN AV SIN TID

– JAG ÅTERKOMMER HELA TIDEN TILL DET DÄR, VEM JAG VAR SOM TRETTON – FJORTONÅRING.

Det är så mycket som händer snabbt där och då, man går in och ut ur olika världar, olika grupper. Påverkas av oväntade saker. Det är ett gränsland för identiteten, de där åren.

Just därför bestämde sig Erik Green Peterson för att det var det gränslandet som skulle få agera huvudroll i Barn av sin tid. Den skulle lika gärna kunna göras med vuxna karaktärer, scenariot rör sig kring en invandrad kille från Afghanistan som försöker skaffa sig ett liv och en tillvaro i en bruksort fylld av främlingsfientlighet. Här bor också hon som ska bli hans vapendragare, hon är född här, men utanför ändå.

Han vill berätta om empati. Om att våga ta in det som är annorlunda. Där Erik växte upp, i Linköpingstrakten, var främlingsfientligheten i allra högsta grad närvarande, det var hela

skalan från småpyrandet i vardagstugget till att några plötsligt började hejla när det var fest i ladan.

– Vi måste ta hand om den rasism som finns i vårt land; vi måste våga se den. Prata om den. Fyrtio procent av vår befolkning är för ett minskat mottagande av invandrare, men det är ändå inte alltid helt logiskt, det behöver inte nödvändigtvis betyda att man inte gillar mörkhyade. Främlingsfientligheten är så mycket mer.

Han vill göra samhällskritik. Vad är det egentligen vi ska integreras i? Kameran får bli ett öga som vänder och vrider på begrepp som identitet och gemenskap, både ur ett samhälls- och ett individperspektiv. Erik Green Peterson gillar det där med berättande på flera plan samtidigt. Hans husgudar heter

Ken Loach, Mike Leigh; men Billy Elliot och Fishtank finns ständigt i bakhuvudet, inte minst nu, i arbetet med Barn av sin tid. Eller Tomboy, för den delen. Den tjänar bra som inspiration när han försöker minnas det som är så äkta i just den åldern.

När han själv var tretton – fjorton gjorde han "tramsiga små filmer" med kompisar, "vi spelade in på VHS, kollade hur det blev på TV:n och tryckte stopp för att fortsätta filma därifrån". Långt senare, efter år av fotboll och tennis och idrottsstipendium på college i Ohio med studier i statsvetenskap, kom han på att det var kanske det som gjort honom mest tillfreds under alla år. Att filma. Men att det var något man skulle kunna ägna sig åt på riktigt, det hade aldrig slagit honom.

Envis film är ett passande namn på hans eget filmbolag. Det visar sig att Erik är en person som gör saker fullt ut. För ett tag sedan tog han en avstickare till Buenos Aires för att verkligen försöka lära sig dansa tango.

– Och det var bra. Jag fick tid att tänka. Jag blev mer koncentrerad, det var bra för den här filmen, det här manuset. Annars, i det vanliga livet, är man så uppbunden på en massa olika saker. Det var väldigt konstruktivt att bara vara där och koncentrera sig på något riktigt, riktigt svårt.

Castingen inför inspelningen i sommar är viktig och inte helt lätt.

– Det är absolut trixigare med barnfilm än med vuxenfilm, det är svårare att kommuni-

FOTO: Erik Green Petersson

cera känslan kring olika karaktärer. Om jag till exempel säger Michael Nyqvist, då vet vi genast vad jag är ute efter. Men det är ju en vuxen person. Unga är oftare oprövade kort.

Troligtvis kommer filmningen att ske i trakten kring Degerfors. Inte helt olik den han själv växte upp i. Erik visar skissbilder kring miljöer; Lars Tunbjörk-estetik möter En kärlekshistoria.

Han säger att han är så glad över samarbetet med de andra i STHLM Debut. "Det kan vara så mycket. Vi har läst och diskuterat varandras manus, men också interagerat på en massa olika plan. Till exempel att vi hjälper varandra med en rad praktiska saker, som att leta inspelningsplatser och tipsa om bra personer till casting, vid sidan om rådgivning från STHLM Debut och inte minst alla workshops, som varit konkreta och fokuserade. På riktigt". Han fortsätter:

– Annars befinner ju vi filmare oss nästan alltid i en konkurrenssituation till varandra. Men det här samarbetet har varit något helt annat. Och i just det här steget, från kortfilm till långfilm, tror jag det är extra viktigt.

ERIK GREEN PETERS-SON

är regissör, manusförfattare och producent.

Han driver sedan

2008 produktionsbolaget Envis Film. Han har tidigare gjort kortfilmerna ETT UNDERBART LIV (2007), ISTÅLLET FÖR ORD (2008), HOLGER & VILDE (2010) och VÅGOR AV LÅNGTAN (2011). Hans filmer skildrar frågeställningar om utanförskap, gemenskap, identitet och ensamhet och har visats vid flertalet filmfestivaler i Sverige och utomlands, bl. a. Stockholms Filmfestival, IndieLisboa, Hamburg Shortfilmfestival, Lucas Film Festival.

FOTO: Claudia Fried

GERILLA

– SKILDRA KÄRLEK. JAG HAR KOMMIT PÅ ATT DET ÄR DET JAG STÄNDIGT ÅTERKOMMER TILL. OCH MER PRETENTIÖST ÄN SÅ KAN DET VÄL INTE BLI, SKRATTAR ANDERS HAZELIUS.

Han inflikar snabbt, mitt i skrattet "att kärlek gifter sig väldigt fint med just filmmediet". *Gerilla*, som spelades in i årets Stockholmssommar började också som en kärleksförklaring till själva staden, till dem som lever i den och drömmarna de bär på. Men då hade Anders Hazelius funderat länge över hur han skulle kunna berätta om kärlek. För han kom på att han saknade filmer som berättar om det, just precis nu. Som *Fucking Åmål* för det tidiga 2000-talet, som *En kärlekshistoria* var för sjuttioalet. Som ger bilder av sin tid.

– Min generation har uppfostrats hårt i att vi ska bli någonting. Att vi har alla chanser och att man kan bli precis vad man vill. Så går några år och så inser man att man inte var så

speciell ändå. Och det där skapar ju en massa ångest. Men istället för att lägga ambitionerna på hyllan så blir vi bara mer och mer extrema. Och jag undrar hur kärlek ska kunna uppstå när alla är upptagna med att älska sig själva? Självförälskelsen är så stark, "like-samhället" sitter i ryggmärgen, vi har inte tid att älska någon annan.

Han skämdes länge över att ha vuxit upp i Sigtuna, i övre medelklass, "i en bubbla", som han uttrycker det. Redan när Anders Hazelius var tolv – tretton visste han att han ville syssla med film, men inte hur han skulle ta sig "ut i världen". Och när han blev kamera-ass till en fotograf tyckte han det var pinigt med sin bakgrund. Kom på att han inte var så teknisk, ville regissera, och tog jobb som

scripta för att lära sig teamwork, (och reflekterade över att han var en av ytterst få manliga scriptor som fanns i branschen). Senare, på Filmhögskolan, gjorde han allt för att berätta andra typer av historier än de han bar med sig. Och att istället försöka spränga så många gränser som möjligt för hur film skulle göras.

Det var när han gjorde *Baggy*, om en nyårsfest som spårar ur, inspelad helt och hållet med mobilkamera, som han både insåg att tekniken inte behövde vara ett hinder, och kanske ännu viktigare: att han borde gräva där han står. Berätta om oron att inte vara den man vill vara. Den de runt om förväntar sig. Och berätta om den privilegierade världen: "vi som haft tid att tänka, och oroa oss över vad vi ska bli".

Och ända sedan "mobiltelefonfilmen" har han hittat sitt sätt att komma runt ångesten

att "dirigera människor" i regisserandet. Att istället bygga lust. Att våga gå på den raa, oputsade, skjuta från höften-känslan.

– Jag driver tesen att filmare blir sämre av att gå i filmkolor. Den första filmen är ofta den bästa. Mer och mer har jag börjat fundera över om inte det där är nyckeln till min egen lust; att bara filma på. Jag blir inspirerad av Paul Thomas Anderson och Xavier Dolan; de verkar njuta så mycket av själva inspelningssituationen. Jag tycker verkligen att filmmediets bästa egenskap är att fånga nuet. Även om det kräver just minutiös planering att fånga nuet. Men min metod har blivit mer och mer dokumentär. Och jag kämpar på med att våga vara banal, för sentimental, att göra saker som vi tycker är förbjudna i berättandet. Att inte vara för fin, helt enkelt.

FOTO: Anders Ahlgren

Anders Hazelius sökte till STHLM Debut två gånger innan han slutligen kom med, i den tredje omgången. Men då hände mycket på en gång.

– Det var som om projektet blev VDN-märkt. Nu har han stöd från både Konstnärsnämnden, Svenska Filminstitutet genom Moving Sweden och SVT har köpt visningsrätt till *Gerilla*, som Anders just sitter och klipper.

– Men det är viktigt att säga; man får inte ge upp när man får ett nej. Jag fick kalla handen på det här projektet under tre års tid, överallt. Jag fick gå tillbaka och fortsätta utveckla idén. Det är så det är; man får nej nio gånger av tio. Men man ska inte glömma att det också tar tid att få något ansökningsbart.

Producenten Lizette Jonjic på Migma Film, har varit med honom på hela resan. Ja, ända från *Första gången*, som vann pris för bästa kortfilm på Berlinale 2013. Men i STHLM Debut har Anders Hazelius dessutom inspirerats av de andra projekten. Han tar Peter Grönlund och *Tjuvheder* som exempel. Tillammans visar deras filmer två olika sidor av Stockholm.– De har blivit som ett eget litet ekosystem.

ANDERS HAZELIUS

regissör och manusförfattare. Examinerad från Filmhögskolan i Gbg (2010). Regidebuterade med filmen FRÄMMANDE LAND (2010) och gjorde därefter kortfilmerna BAGGY (2012), nominerad till Startsladden samt FÖRSTA GÅNGEN som vann "Special Prize of the Generation 14plus international Jury for best short film" under Berlinale (2013).

LIZETTE JONJIC

verkar sedan 2004 på Migma Film där hon är producent och VD. Hon blev 2010 utsedd till "Producer

on the move" under Cannes Film Festival.

TJUVHEDER

HUR ACCEPTERAT ÄR DET ATT HELLRE BO PÅ EN ILLEGAL CAMPING ÖVER VINTERN, ÄN PÅ STADENS HÄRBÄRGEN? HUR SER VI PÅ DEM SOM VÄLJER ATT STÄLLA SIG UTANFÖR SAMHÄLLET?

Det vill Peter Grönlund undersöka med sin långfilmsdebut *Tjuvheder*. Kanske vet han redan svaret. Han jobbar fortfarande för Situation Stockholm och han känner väl till stans härbärgen efter de två år han jobbade extra på Nattjouren, Stockholms Stadsmission. Redan novellfilmen *Gläntan*, som Guldbaggenominerades 2012 och fick juryns pris för bästa foto vid Uppsala kortfilmfestival rörde sig i samma tillvaro. Peter har en egen röst, och han använder den till att rikta strålkastarljuset mot dem som annars sällan figurerar i svensk film. Vars existens och problem nästan aldrig är det huvudsakliga.

– Jag var helt enkelt inte klar med den världen ännu, den som utspelas på husvagnsparkeringar, på härbärgen och i nån sliten

gammal Volvo 740. Och jag lär inte vara det efter *Tjuvheder* heller.

Både han och producenten Frida Bargo på B-Reel säger att det är viktigt att man inte debatterar hemlöshet och utsatthet redan i filmen, utan snarare efteråt. Bostadsfrågan som i *Gläntan* var själva historien, den finns här med, fast fungerar snarare som fond mot en djupare socialpolitisk dramathriller kring svek och lögn. Frida Bargo inflikar:

– *Tjuvheder* handlar inte minst om ansvar. Vilka konsekvenser ens handlingar får. Om bristen på solidaritet i vår tid – och om vikten av densamma. En kvinna blåser fel personer, hamnar på kant med alla och hittar gemenskap i det mest superindividualis-

FOTO: Staffan Övgård

tiska. Hon och hennes nyfunna vän balanserar båda på gränsen till att man kanske inte gillar dem hela tiden. Det har varit en av de stora utmaningarna; att veta exakt hur långt vi kan dra de två huvudkaraktärerna utan att vi tappar empatin – eller sympatin – för dem.

Peter och Frida har valt att till stor del jobba med amatörer; de som kommer från den mersargade delen av samhället. De har gjort viss street casting, satt upp lappar på här-

bärgen och på Stadsmissionen, några som redan fanns i Peters kontaktnät har provfilmats. När Peter och Frida kom med i STHLM Debut i den tredje omgången i våras, var de möjligen ganska klara med manus, men befann sig ännu tidigt i finansieringsprocessen. Som för övrigt såg riktigt svår ut:

– Den är ingen kommersiell smällkaramell direkt, den oinsmickrande knarkvärlden. Att vara långfilmsdebutant underlättar inte finan-

sieringen heller. Men samtidigt vill vi inte rucka på våra ambitioner. Ju högre konstnärlig kvalitet, desto mer tror vi att vi kan locka till eftertanke. Vi siktar på A-festivaler med *Tjuvheder* och nu, med STHLM Debut, har vi fått den tid vi så väl behövde innan inspelning; innan finansieringen var i hamn.

Frida prisar STHLM Debuts förmåga till att knyta till sig spetskompetenser.

– Det råder en schysst öppenhet kring vad man kan tänkas behöva. Och möjligheten att bolla erfarenheter med de andra filmarna och producenterna är en av de stora vinsterna med STHLM Debut. Peter Grönlund håller med:

– Det innebar helt enkelt ökade möjligheter för mig som debutant. Att ta del av andras processer och samtidigt få dela med mig av min egen; det är ett konstruktivt sätt att utvecklas vid sidan av filmandet.

PETER GRÖNLUND

är regissör, producent och manusförfattare. Han regidebuterade 2009 med kortfilmen *JONNY*

HEISKANEN. Denna följdes av *BRÖDERNA JAUUKA* (2010) och (2011) utkom filmen *GLÄNTAN*, vilken fick juryns pris för bästa foto vid Uppsala kortfilmfestival samt Guldbaggenominerades 2013 i kategorin Bästa kortfilm.

FRIDA BARGO

är producent och har jobbat med film sedan 2004. Hon är sedan 2011 verksam på produktionsbolaget B-Reel. Tidigare har hon bland annat producerat Lisa Langseths film *HOTELL* och novellfilmen *GLÄNTAN* av Peter Grönlund. Frida Bargo är även aktuell som producent, tillsammans med Patrik Andersson, för *DEN ALLVARSAMMA LEKEN* (regi Pernilla August) som huvudsakligen ska filmas under våren 2015.

FOTO PETER GRÖNLUND: Bezaad Arsoun

FÖRFATTARE: Christina Höglund

REDAKTION: Åsa Segerstedt Falewicz, Karolina Berkell-Kirk

GRAFISK FORM: Fidelity Stockholm

TRYCK: Vitt Grafiska

FOTO: Se info vid respektive bild, saknas info tillhör bilden regissör eller producent.

En investering för framtiden

